

1 Ioan 5,6-12

Primele versete ale acestui capitol, pe care le-am studiat ultima dată, ne-au arătat cercul de persoane, pe care noi trebuie să le iubim potrivit gândurilor lui Dumnezeu; ele ne mai arată și că această dragoste este legată de nedespărțit cu ascultarea. Fără ascultare de poruncile lui Dumnezeu nu poate exista dragoste dumnezeiască la credincioși. Altfel stau lucrurile cu sentimentele naturale, deoarece acestea nu au nici un fel de legătură cu ascultarea. Dragostea creștină este activitatea spirituală a omului nou. Prin faptul că ea se îndreaptă spre toți copiii lui Dumnezeu, tocmai pentru că ei sunt copiii Săi, ea nu poate fi practică fără supunere față de voia lui Dumnezeu. Dragostea ia o altă formă, atunci când ea se preocupă cu neascultarea acelor care sunt obligați să dovedească ascultare față de Dumnezeu. În orice caz în cei credincioși dragostea dumnezeiască și ascultarea potrivită cu voia lui Dumnezeu trebuie să fie o unitate de nedespărțit.

Apoi am aflat că un împotrivor se comportă cu dușmănie atât față de dragostea noastră cât și față de ascultarea noastră; copiii lui Dumnezeu trec foarte ușor cu vederea caracterul lui perfid. Chiar și cei mai tineri în credință ar trebui să aibă un simțământ pentru ceea ce Scriptura numește «carnea», izvorul răului demn de detestat, egoist, din noi. Cu regret noi constatăm mai ușor la alții decât la noi înșine natura lui respingătoare. Realmente aparține activității făcătoare de carne, faptul că noi recunoaștem așa de repede la alții activitatea ei (sau poate numai ne-o imaginăm), în timp ce ezităm s-o condamnăm la noi înșine.

Însă lumea ne devine deseori o cursă mult mai rafinată. Ea are regulile proprii de comportare și oferă unele lucruri, care plac naturii umane – și de asemenea multor creștini adevărați. Religia ei (ea este în ochii lui Dumnezeu partea cea mai rea a ființei ei) exercită o atracție puternică. Prin aceasta lumea este pentru noi un dușman mult mai periculos decât carnea. Dacă la noi carnea iese în evidență, aceasta este un lucru rușinos și chiar și în cazul înțelegerii spirituale reduce conduce la smerire și părere de rău înaintea lui Dumnezeu. Însă în cea mai mare parte lumea dă impresia de demnitate. De aceea cei mai mulți creștini, care într-adevăr condamnă faptele carni, sunt înclinați să aducă tot felul de scuze pentru participarea lor la ființa lumii acesteia. Lumea este însă dușmanul direct al Tatălui, și anume într-o măsură așa de mare, că acolo unde domnește duhul lumii dragostea Tatălui niciodată nu poate lucra cu putere și nu poate fi savurată. Este evident clar, ce s-a spus uneori, că potrivit cu sentința Scripturii lumea stă față de Tatăl ca împotrivor tot așa cum carnea stă față de Duhul, și diavolul față de Fiul lui Dumnezeu. Satan se împotrivesc în această formă întreită Trinității și răspândește nenorocire prin lume și prin carne. Spre mângâierea noastră însă știm că Dumnezeu, Tatăl, prin Domnul Isus, prin mijlocirea Duhului Sfânt lucrează la rândul Său spre bine. Noi am putea să diferențiem între diferitele forme ale răului, în realitate în practică deseori ele merg una într-alta. Același lucru este valabil și pentru activitatea Trinității; și «Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume» (1 Ioan 4,4).

Prin aceasta ajungem la mărturia lui Dumnezeu în lume. Ea se îndreaptă spre oameni, pentru că din ei să-și formeze o familie proprie. Mărturia se bazează pe credința în Cuvântul care mărturisește pe Isus ca Fiul al lui Dumnezeu. Nu este o chestiune de rațiune sau de sentimente și nu se bazează nici pe practicarea anumitor rituri religioase de către o clasă specială de oameni. Mărturia lui Dumnezeu se adresează conștiinței păcătosului, ca să-i curețe inima prin credință, și această credință în ceea ce privește ispășirea se bazează pe jertfa Domnului Isus. «El este Cel care a venit prin apă și sânge, Isus, Hristosul; nu numai prin apă, ci prin apă și sânge.» Dumnezeu trimite mărturii deosebite, ca să convingă pe oamenii – atât pe credincioși cât și pe necredincioși -, care stau sub povara necurăției și vinii. Necredincioșii sunt solicitați să se plece înaintea Lui și înaintea adevărului; credincioșii trebuie să fie curățiți în conștiința lor, și credința lor trebuie să fie întărită și mărită.

Aici suntem conduși de la Persoana lui Hristos, cu care tocmai ne-am preocupat, spre lucrarea lui Hristos, care caracterizează Persoana Sa și oferă mărturiilor caracterul lor. În conflictele

dintre oamenii aflați sub Lege era necesară și totodată suficientă mărturia a doi martori, mărturia a trei martori era și mai bună. Dumnezeu a purtat în chip deplin de grijă în mărturia Sa. El pune înaintea ochilor omului trei martori cu cea mai mare autoritate posibilă, ca să-l introducă în adevăr. «El este Cel care a venit»; nici prin naștere, putere și înțelepciune omenească, și nici prin putere și glorie dumnezeiască, și nici prin întruparea Sa și lucrarea Sa incomparabilă. «El este Cel care a venit prin apă și sânge, Isus, Hristosul.» El era Dumnezeu adevărat și viața veșnică, însă El a venit ca să moară tot așa de realmente cum moare orice om, însă într-un fel cum nimeni altul nu a putut să moară. El a fost făcut de Dumnezeu păcat, ca să salveze pe păcătoși și să-i spele să devină curați, pentru ca ei să devină nu numai launtric curățiți, ci prin sângele lui Hristos devin în ochii lui Dumnezeu mai albi decât zăpada. Da, El a venit aici jos ca să moară, căci numai moartea Sa putea să anuleze păcatele noastre și să glorifice pe Dumnezeu cu privire la păcat (compară cu Ioan 13,31.32). Desigur aici avem un indiciu referitor la Domnul nostru pe cruce, când El, deja mort, a fost străpuns de un soldat; trebuia constatat că El a murit cu adevărat. Cu această ocazie din coasta Lui a curs sânge și apă. În momentul acela sângele care curgea a fost primul care a atras privirea, de aceea el este numit mai întâi. Dar nici apa care curgea nu a scăpat privirii spectatorilor. Cine a văzut sau a auzit vreodată, că din coasta unui mort curge sânge și apă? La Domnul Isus ambele au fost vizibile.

În evanghelia după Ioan această realitate este mai pregnant scoasă în evidență decât minunile uimitoare, pe care Domnul le-a făcut. În Ioan 19,33-36 citim: «Dar, venind la Isus, când au văzut că Acesta murise deja, nu I-au zdrobit fluierile picioarelor, ci unul dintre ostași I-a străpuns coasta cu o sulită și îndată a ieșit sânge și apă. Și cel care a văzut acestea a mărturisit, și mărturia lui este adevărată, și el știe că spune adevărul, ca și voi să credeți.» Sângele și apa au ieșit cu adevărat din Omul mort. Dumnezeu a confirmat lucrarea, pe care numai Fiul lui Dumnezeu întrupat în carne putea s-o facă, printr-un astfel de semn supranatural. Duhul lui Dumnezeu a considerat acest semn așa de semnificativ pentru gloria lui Hristos și pentru împăcarea oamenilor, că mai întâi El îl scoate în evidență în mod deosebit în evanghelia după Ioan și apoi în epistola lui Ioan îl aplică la noi.

«El este Cel care a venit prin apă și sânge.» Adam nu a devenit tatăl neamului de oameni înainte ca păcatul să vină în lume și moartea să-și înceapă lucrarea. Domnul nostru a devenit Capul noii creații când El, după ce a purtat păcatele noastre, a înviat ca Cel întâi-născut dintre mai mulți frați. Prin „moarte” (nu prin nașterea Sa, așa cum afirmă unii învățători falși) El a nimicit pe cel care avea puterea morții. Până în momentul acela sistemul levitic cu preoții și jertfele lui și cu un loc preasfânt pământesc avea încă consimțământul lui Dumnezeu. Abia după ce lucrarea a fost înfăptuită, pe baza unei jertfe cu valabilitate deplină și a unui Mântuitor înviat, care curând după aceea a fost glorificat în cer, și-a început creștinismul existența. Când Pavel a pus din nou Evanghelia înaintea ochilor corintenilor nestatornici, el a început prin a spune că Hristos, conform Scripturilor, a murit pentru păcatele noastre. Tot așa și Ioan lasă toate celelalte la o parte, când vrea să accentueze mărturia divină, și totodată se referă la moartea Domnului, care a făcut curățire și ispășire pentru noi. El începe aici cu apa, tabloul foarte bine cunoscut al puterii Cuvântului de a curăți. Alături de alte locuri din Scriptură, citim despre aceasta în Ioan 3,5, unde Duhul este numit ca lucrând împreună, în timp ce aici sângele urmează după apă. Cuvântul lui Dumnezeu se preocupă mai întâi în mod activ cu sufletele. Dumnezeu vorbește conștiinței noastre prin același Cuvânt și ne dovedește că suntem vinovați. Cuvântul Său, niciodată tradiția omenească sau oratoria, ne arată că în ochii Săi noi suntem surzi, împotriviți și întinați prin păcate. Dar cât de prețios este pentru suflet să cunoască apoi, că apa de curățire a curs, ca să spun așa, din El Însuși!

Spălarea cu apă are loc așadar din coasta deschisă a Aceluia care a murit pentru păcătos. Prin aceasta se mărește deosebit de mult însemnătatea acestei curățiri. Înainte de moartea Sa Domnul a stabilit principiul: «Cine s-a scaldat (s-a spălat complet) nu are nevoie să i se spele decât picioarele» (Ioan 13,10). Omul întreg este scaldat numai o singură dată, însă picioarele trebuie permanent spălate în timpul pelerinajului pe pământ. Este exclusiv lucrarea de mijlocire a lui

Hristos, care întâmpină greșelile noastre zilnice, și nu este Masa Domnului (un abuz degradator al Mesei ca urmare a necunoașterii). Pe baza morții lui Hristos Duhul Sfânt aplică Cuvântul Său la conștiință, acolo unde este nevoie. Însă «spălarea nașterii din nou» a credinciosului are loc numai o singură dată. Numai moartea lui Hristos ne dăruiește eliberarea de păcate. S-ar putea ca noi să simțim păcatele și să le urâm și din cauza lor să ne condamnăm singuri; însă numai prin moartea lui Hristos sufletul devine liber de păcat. «El este Cel care a venit ...», acesta este adevărul sublim, pe care Dumnezeu l-a avut înaintea ochilor în moartea lui Hristos. Ce adevăr profund, ce har incomparabil, care ne vorbește în felul acesta!

Faptul că puterea curățitoare este prezentă și că de la începutul creștinismului ea a fost aplicată la noi credincioșii, este însă numai o parte a adevărului. Moartea lui Hristos a fost tot așa de absolut necesară cu privire la drepturile lui Dumnezeu, ca și cu privire la noi. Desigur de partea lui Dumnezeu nu era necesară pentru curățire, ci pentru ispășire. Păcatul a adus totul în dezordine pe pământ și a dat naștere la un haos moral. Crucea a restabilit pentru totdeauna ordinea dumnezeiască. Cum ar putea dragostea și lumina, harul și adevărul să lucreze împreună fără cruce? Cum ar putea dragostea să introducă pe păcătos în cer, care în lumina dumnezeiască s-a dovedit că el este corespunzător numai pentru iad? Dacă harul a vrut să lucreze față de păcătos în îndurare, cine va putea aduce la tăcere adevărul, că păcătosul era un dușman fără sentimente, lipsit de Dumnezeu? Natura lui Dumnezeu și însușirile Lui divine își găsesc îndreptățirea și armonia lor desăvârșită în crucea lui Hristos. Acolo Dumnezeu a fost glorificat în Fiul Omului. De acum înainte corespunde dreptății Sale, ca pe baza lucrării la cruce să îndreptățească pe cel mai rău păcătos, care crede cu adevărat în Domnul Isus.

De aceea se spune că El a venit «prin sânge»; se adaugă: «Nu numai prin apă, ci prin apă și sânge.» Lucrarea Sa s-a referit nu numai la dragostea lui Dumnezeu, ci și la maiestatea și autoritatea Sa, la Cuvântul Său, la sfințenia și dreptatea Sa. Toate interesele lui Dumnezeu au fost glorificate în moartea Fiului Omului într-un mod așa de desăvârșit și în armonie unul cu altul, cum nu se putea face în alt fel. Deoarece Dumnezeu se odihnește în această lucrare a lui Hristos cu o plăcere veșnică, El lucrează acum prin Duhul Sfânt trimis din cer, ca să descopere totul celor care prin credință au primit pe Hristos și Cuvântul Său.

Dar ce înseamnă pentru om venirea Domnului «prin apă și sânge» (o referire la sfârșitul vieții Lui pe pământ)? Ea ne pune înaintea ochilor adevărul îngrozitor, că omul era așa de total stricat, că el nu putea fi salvat din răutatea și dușmănia lui nici măcar printr-un Dăruitor de binecuvântare viu și dumnezeiesc, care din dragoste S-a coborât, ca El Însuși să devină Om. Această salvare era posibilă numai pe baza unui Mântuitor mort. El a spus: «Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viață» (Ioan 5,40), «Dacă grăuntele de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur» (Ioan 12,24) și: «Și Eu, când voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți la Mine» (Ioan 12,32). Moartea lui Hristos este dovada incontestabilă despre moartea morală a omului, prin har însă este baza pentru cele mai mari binecuvântări ale lui Dumnezeu. Cât de clar arată moartea Sa, că Legea lui Dumnezeu putea numai să condamne pe om; ea dovedește stricăciunea totală a naturii umane în toate straturile sociale ale omenirii. Cu toate că plinătatea Dumnezeirii locuia trupește în Isus, nici chiar prin aceasta omul nu putea fi eliberat de păcatele sale; era necesară moartea lui Hristos. În Cel înviat vedem acum cu desăvârșire poziția nouă și cerească a omului potrivit cu planul de har dumnezeiesc.

Nu este ușor să se redea cele două prepoziții din versetul 6, dia și en, în adevăratul lor înțeles. În unele traduceri stă în ambele locuri „prin”. Prima prepoziție (dia), care se folosește o singură dată, trebuie totuși diferențiată de a doua (en), deoarece aceasta este mai pronunțată și înseamnă aproximativ „în puterea”. Noțiunea în prima parte a versetului, în care apa și sângele sunt privite simbolic ca mijloace de vindecare a omului din starea lui grea, ne arată că Domnul Isus a venit ca să facă tot ce era necesar pentru eliberarea credinciosului de necurăție și vină. În următoarea parte a frazei se folosește expresia „în”, care aici ca și în alte locuri are înțelesul de „în puterea”. Prin aceasta, s-ar citi astfel: „... nu numai în puterea apei, ci în puterea apei și a sângelui”. Omul se afla într-o stare așa de nenorocită, pe care Hristos, care din cauza lui a coborât ca Dumnezeu

și totodată ca Om, nu putea prin nimic altceva s-o curețe și s-o ispășească decât numai prin moartea Sa. De aceea El a venit în puterea deplină a morții Sale, care era pe deplin suficientă ca să curețe chiar și pe păcătosul cel mai stricat și cel mai vinovat, chiar dacă nici un om măcar nu ar fi crezut aceasta. Dumnezeu a vrut să arate harul Său, și omul trebuia să-l primească prin credință. Trebuia să aibă loc «prin apă și sânge».

Noi găsim însă și o completare foarte importantă: «Și Duhul este Cel care mărturisește, pentru că Duhul este adevărul». Noi toți știm, că Domnul Isus spune despre Sine, că El este «adevărul». De ce este Duhul Sfânt numit «adevărul», cu toate că aceasta nu se spune niciodată despre Dumnezeu, Tatăl? Dimpotrivă cuvântul, scris sau expresia verbală a lui Hristos, este de asemenea denumit la fel, ceea ce însă este ușor de înțeles. Este Cuvântul, pe care Îl folosește Duhul Sfânt, ca să glorifice pe Hristos înaintea alor Săi și în ai Săi. Diferența pare să constea în aceea, că în Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, adevărul este prezentat obiectiv; Duhul reprezintă puterea lăuntrică, care lucrează în credincios, pentru ca Hristos să fie glorificat în el și să poată fi savurat de el. Ca să obții binecuvântările lui Dumnezeu, trebuie îndeplinite două nevoi foarte importante. Noi avem nevoie de adevărul dumnezeiesc pentru conștiință, inimă și suflet; acesta ne este dat în chip desăvârșit în Domnul Isus, care este Adevărul desăvârșit. Însă în natura veche locuiește încă păcatul, care se opune sentinței de condamnare. Chiar dacă omul este născut din Dumnezeu, totuși este necesară vegherea permanentă față de acțiunea păcatului, atâta timp cât vom fi pe pământ. Acestei cerințe îi vine în ajutor Duhul lui Dumnezeu, care de aceea este „Adevărul”, puterea lăuntrică pentru formarea și aplicarea adevărului care se găsește în Hristos. Duhul Sfânt lucrează ca subiectul credinței să fie primit și prețuit lăuntric. El este izvorul de putere al omului nou, ca viața lui Hristos să se dezvolte în el.

Chiar și în acest domeniu real și foarte necesar Duhul prezintă adevărul lăuntric, cu toate că noi nu putem să-L caracterizăm ca adevăr subiectiv. Exprimat mai simplu: noi privim la Domnul ca la Acela care este prezentat ochilor credinței noastre, în timp ce Duhul dă în inima noastră puterea necesară pentru aceasta. Deoarece adevărul descoperire pe orice om și orice lucru, așa cum sunt ele în realitate, este de înțeles de ce Fiul și Duhul Sfânt pot fi numiți în același fel «adevărul». Aceasta însă nu se spune despre Dumnezeu, sau despre Tatăl, deoarece El nu este în Sine Cel care descoperă, ci prin Fiul și prin Duhul Sfânt totul devine pe deplin descoperit.

Teologia poate fi denumită ca fiind încercarea raționaliștilor și ritualiștilor să construiască din adevărul revelat o „știință”, spre dezonorarea lui Dumnezeu și spre propria lor pagubă. Dacă se ascultă reprezentanții teologiei, se poate constata că ei vorbesc despre Dumnezeu ca fiind Adevărul. Îmi amintesc cum cu mulți ani în urmă am întâlnit un adept renumit dar sceptic al romantismului, din străinătate. Cu toate că în discuția cu mine nega concepțiile lui Voltaire și Rousseau, pune totuși tot accentul pe ideea, că Dumnezeu ar fi adevărul. Față de un prieten comun el s-a exprimat după aceea pe scurt cu privire la diferența dintre părerile noastre: el vede pe Dumnezeu direct și pentru Sine Însuși, eu dimpotrivă Îl văd pe Dumnezeu numai „prin ochelarii lui Isus Hristos”. Cum s-a înșelat singur, să poată vedea sau recunoaște în realitate pe Dumnezeu! Dumnezeu stă în Sine Însuși totalmente peste cercul vizual al creaturii. Omul are nevoie de un Mijlocitor, care este Om și în același timp Dumnezeu, pentru ca prin Duhul Sfânt să poată cunoaște pe Dumnezeu. Numai în felul acesta poate fi cunoscut adevărul. Dumnezeu ca atare nu este revelarea Lui Însuși (și tot așa de puțin conștiința sau inteligența omului), ci Hristos ca subiect al credinței este revelarea Lui, în timp ce Duhul reprezintă puterea lăuntrică a naturii noi. Deci Dumnezeu este revelat numai în Hristos. Hristos L-a revelat în exterior, Duhul ni-L revelează lăuntric, în inimile noastre, și Cuvântul este revelarea lui Dumnezeu sau Adevărul. Noi am putea avea pe Hristos înaintea ochilor noștri în orice clipă a vieții noastre, dar nu ne-ar folosi, dacă Duhul Sfânt și Cuvântul nu ar lucra împreună, ca să ne facă capabili să primim adevărul prin credință și apoi să-L practicăm în viața nouă.

Apostolul are însă să ne spună mai mult prin cuvintele lui scurte, dar bogate în conținut: «Pentru că sunt trei care mărturisesc: Duhul și apa și sângele; și cei trei sunt una.» (versetele 7 și 8). Se observă că aici ordinea este inversă. În ordinea efectivă era mai întâi sângele, apoi apa și

în cele din urmă Duhul Sfânt trimis din cer pentru glorificarea lucrării de răscumpărare înfăptuită de Hristos. El a fost dat credincioșilor ca Apărător care rămâne și care să contribuie la răspândirea mondială a vestei bune în puterea lui Dumnezeu, și nu a omului (cu toate că pentru aceasta sunt folosiți oameni). Deci Dumnezeu ne-a dat trei martori, care sunt una în aceeași mărturie. Ca și chestiune spirituală este însă ordinea următoare: «Duhul și apa și sângele». În sensul strict al cuvântului este de la sine înțeles că Duhul Sfânt este Martorul ca Persoană și El este și puterea vie prezentă. Apa și sângele sunt numite numai simbolic martori și prin aceasta personificate (văzute ca persoane). Duhul Sfânt însă este o Persoană reală a Dumnezeirii. Una din misiunile importante ale Lui este, așa cum era și a Fiului, să depună mărturie pe pământ. El mărturisește despre Hristos, așa cum Hristos a mărturisit despre Dumnezeu și despre Tatăl. «Și Duhul este Cel care mărturisește, pentru că Duhul este adevărul.»

Textul biblic a fost falsificat aici prin neatenție sau chiar intenționat¹. Partea din propoziție „în cer” în versetul 7 până la „pe pământ” în versetul 8 (care se întâlnește în unele traduceri, dar numai în foarte puține și unele manuscrise relativ mai târzii) nu aparțin Sfintei Scripturi, ci reprezintă o intercalare. Probabil aceasta a fost la început numai o remarcă laterală, care în transcrierile de mai târziu au fost preluate în textul biblic de aceia care nu au înțeles adevărul. Cu privire la nașterea acestei schimbări a textului s-au făcut cercetări detaliate și extinse. Rezultatul a arătat aceleași motive, care nouă ne dau certitudinea cu privire la veridicitatea textului Noului Testament, că cu certitudine intercalarea în locul acesta este lucrare omenească. Cu toate acestea vreau să dovedesc, că intercalarea poate fi recunoscută ca falsificare și fără să ai cunoștințe de limba greacă. Nu este nevoie nici de ajutorul învățaților și nici de rezultatele cercetărilor lor, ca să poți da răspunsul la această întrebare; Cuvântul lui Dumnezeu este în sine însuși pe deplin suficient și desăvârșit de concludent logic. Mai întâi trebuie întrebat: Ce se înțelege prin „a da mărturie în cer”? Această expresie contrazice nu numai textul Scripturii, ci la o privire mai îndeaproape ea ne apare lipsită de sens. Din ce motive sau pe baza căror fapte trebuie să se dea mărturie în cer? Locuitorii naturali ai cerului sunt îngerii, și aceștia nu au nevoie de nici o mărturie. Ei sunt predestinați și sfinți; pentru ei orice mărturie ar fi de prisos. Îngerii decăzuți sunt dimpotrivă pierduți pentru totdeauna. Ei au părăsit starea lor inițială. Unii din ei au fost predați lanțurilor întunericului; altora, așa cum este și cu satan, le este încă permis să ispitească pe sfinți și să-i acuze și să producă încurcătură în toată partea locuită a pământului. Nici pentru ei nu este nici un fel de mărturie. În ceea ce privește duhurile sfinților adormiți, care sunt la Hristos – de ce mărturie au ei nevoie? În afară de aceasta mai există o altă dovadă în textul însuși, că această adăugire este o greșeală omenească și nu aparține adevărului revelat. Nici un scriitor inspirat nu leagă una de alta în Cuvântul lui Dumnezeu expresiile «Tatăl» și «Cuvântul»; este vorba de expresii de sine stătătoare. Noi găsim în Scriptură «Cuvântul» în legătură «Dumnezeu», «Fiul» în legătură cu «Tatăl».

Scena mărturiei este pământul, și de acolo mărturia este răspândită prin harul lui Dumnezeu, deoarece oamenii sunt cufundați în întuneric și nu posedă adevărul. Pilat, prin întrebarea lui «Ce este adevărul?» a exprimat neștiința întregii lumi. În superficialitatea lui, asemenea celor mai mulți oameni, nu a așteptat nicidecum răspunsul, care ar fi putut să-i ofere certitudine. Nimeni nu ar ști ceva despre adevăr, dacă Dumnezeu Însuși nu ar fi purtat de grijă să existe o mărturie suficientă. Și aici noi găsim pe cei trei martori ai Săi: «Duhul, apa și sângele».

«Pentru că sunt trei care mărturisesc», așa este textul corect, adaosul „pe pământ” trebuie lăsat la o parte. Este inutil, căci Dumnezeu dă mărturia Sa numai pe pământ, ca să facă cunoscut adevărul aceluia care nu îl cunosc. Mulțumirea și lauda corespund naturii cerului, dar nu mărturisirea adevărului. Dacă noi înșine am primit mărturia lui Dumnezeu aici pe pământ, atunci dragostea lui Hristos ne constrânge să fim o mărturie față de aceia care sunt încă păcătoși așa cum am fost noi odinioară.

Să studiem ce a lăsat Duhul să se scrie. Este vorba exclusiv de adevăr. Am atras deja atenția cât de corectă este ordinea folosită în versetul 6. Duhul este numit acolo pe ultimul loc, căci El a fost

¹ «... în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și acești trei sunt una; și sunt trei care mărturisesc pe pământ: ...»

nu numai trimis pe pământ ca martor dumnezeiesc abia după lucrarea lui Hristos la cruce, ci începând de atunci El este făcut cunoscut fiecărui credincios în parte abia după ce acesta a crezut Cuvântul adevărului, Evanghelia.

În mod corespunzător apa și sângele stau pe primul loc, așa cum este cazul și la cel care crede, atunci când harul se preocupă cu el. Adevărul Evangheliei lucrează în această ordine la suflet. Mai întâi Cuvântul adevărului are acces prin conștiința trezită; în Numele Mântuitorului se vine ca păcătos la Dumnezeu. După aceea se oferă fiecăruia personal, sau prin vestirea publică a Cuvântului, sângele lui Hristos ca jertfă desăvârșită pentru mântuire. Dacă respectivul recunoaște dreptatea lui Dumnezeu, în loc să-și creeze o dreptate proprie, atunci i se dă Duhul Sfânt ca Duh al libertății și părtășiei. El nu va putea primi Duhul, dacă el nu se bazează pe valoarea deplină a sângelui lui Hristos. Astfel binecuvântările oferite prin har sufletului corespund exact succesiunii cuvintelor din versetul 6: apa – sângele – Duhul. Și la consacrarea fiilor lui Aaron ca preoți avea loc mai întâi spălarea cu apă. După aceea sângele berbecului pentru consacrare a fost pus pe lobul urechii drepte a lor și pe degetul mare al mâinii lor drepte și pe degetul mare al piciorului lor drept (acestea sunt organele recepționării, lucrării și umblării). La urmă untdelemnul ungerii împreună cu sângele de pe altar era stropit pe ei și pe hainele lor. Care credincios nu vede în aceasta armonia cu realitatea nou-testamentală, că credincioșii alcătuiesc acum o preoție sfântă, ca să aducă jertfe spirituale? Numai preoții și numai jertfele de închinare de pe pământ sunt plăcute astăzi lui Dumnezeu prin Isus Hristos.

Ajungem la versetele 7 și 8, în care se vede ordinea cum lucrează martorii în fiecare credincios în parte, și nu în ordinea în care ei au fost dați de Dumnezeu. Când se spune că sunt trei care mărturisesc, atunci în mod necesar Duhul stă pe primul loc. Căci El ocupă nu numai poziția de frunte, ci El face cunoscut sufletului cu deplină putere mijloacele binecuvântării lui, apa și sângele. Din acest motiv se spune în versetul următor: «Pentru că sunt trei care mărturisesc: Duhul și apa și sângele; și cei trei sunt una.» Sunt trei martori, dar care dau o mărturie unitară. «Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare.» Îmi amintesc de eliberarea și ușurarea divină pe care aceste cuvinte le-a dat sufletului meu cu mai mult de șaiszeci de ani în urmă: pe când eram întors la Dumnezeu, dar fiind conștient de păcat eram adânc neliniștit și încercat, așa că liniștea în Domnul Isus mi-a fost luată. Acest verset a alungat orice îndoială, și eu a trebuit numai să mă rușinez, că am pus la îndoială mărturia lui Dumnezeu. Dumnezeu a folosit acest verset ca să aplice adevărul la mine, așa că nu am mai privit la mine însumi, cu toate că nu mă îndoiam de valoarea morții ispășitoare a lui Hristos pentru păcătos. Nu este vorba dacă eu cunosc pe deplin eficacitatea sângelui, ci prin credință eu am dreptul să mă bazez pe faptul că Dumnezeu vede sângele și îl prețuiește conform valorii lui depline.

Care este deci mărturia lui Dumnezeu, despre care este vorba în prima parte a versetului 9? Răspunsul este: «Pentru că aceasta este mărturia lui Dumnezeu, pe care a mărturisit-o despre Fiul Său.» Duhul omului, care nu mai este mort spiritual, este foarte neliniștit din cauza sentinței lui Dumnezeu cu privire la el. Îngrijorarea lui îl împiedică să primească ce spune Dumnezeu despre Fiul Său. Însă afirmația Lui este singura care are valoare, dacă te-ai recunoscut înaintea lui Dumnezeu ca păcătos pierdut și fără valoare. Dacă primesc pe Hristos pe baza mărturiei lui Dumnezeu, atunci devin capabil să renunț total la mine. Numai ce a făcut Hristos și ce este El pentru mine îmi oferă adevărata pace. Moartea Domnului este dovada cea mai bună că în Adam și urmașii lui nu este nici o viață. Oricât de stricat ar fi omul decăzut, culmea răutății lui se arată începând cu Cain și până la cruce atunci când se bazează pe o religie egoistă, de care este chiar mândru. Începând de la sângele lui Abel și până la sângele nespus de prețios al lui Isus recunoaștem ura omului împotriva harului și adevărului dumnezeiesc descoperite în Hristos. Însă totul devine clar – chiar dacă nu totdeauna deodată – când credința umple inima. «Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuși; cine nu-L crede pe Dumnezeu L-a făcut mincinos, pentru că nu a crezut mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu despre Fiul Său» (versetul 10). Poate o mărturie să fie mai simplă, mai clară și mai convingătoare decât este mărturia lui Dumnezeu, pe care El o exprimă în aceste puține cuvinte simple? Nu sunt ele adresate fiecăruia

care simte dorința după îndurarea divină? Ce necredință se arată, dacă credința este numită aroganță! Dacă se pune la îndoială faptul că Cuvântul lui Dumnezeu ne îndreptățește să-L credem pe cuvânt și să recunoaștem că El este credincios și adevărat, dacă primim mărturia Lui despre Fiul Său. Este nevoie de o dovadă mai clară că omul, oricât de religios ar fi după natura lui, crede mai degrabă pe satan și întâmpină pe Dumnezeu cu necredință? În mod normal nimeni nu va pune la îndoială mărturia unui om demn de încredere. Pare însă tot așa de normal să pui la îndoială mărturia lui Dumnezeu și să denumești pe credincioși ca fiind aroganți sau chiar fățarnici.

Dar cât este și de nehibzuit să ascuți de șoaptele dușmanului, că ești un păcătos prea mare, ca să poți fi salvat prin Hristos! El a venit într-adevăr să salveze pe cei pierduți; poți tu fi mai rău decât „pierdut”? Cât de mult se include în cuvântul „pierdut”? Gândește-te la femeia samariteancă, la marea păcătoasă din acea cetate, la Maria Magdalena! Toate cazurile erau fără speranță, niciuna nu se asemena cu cealaltă, dar toate au fost salvate și au primit și certitudinea că au fost salvate! Și toate acestea au fost scrise, pentru ca și tu să crezi și să fi salvat! Toate au fost salvate «prin har», prin harul lui Dumnezeu, nu prin eforturile proprii, și «prin credință», nu prin simțăminte sau prin dragoste sau prin slujire sau prin sacramente. Apostolul Pavel a mulțumit lui Dumnezeu, că el a botezat numai puțini credincioși în Corint. Căci Hristos, așa scrie el, nu l-a trimis să boteze, ci să vestească Evanghelia. Prin Evanghelie el i-a născut în Isus Hristos, și n u prin botez, oricât de valoros este el la locul lui. Botezul n-a dat viață niciunui suflet. Hristos este Dătătorul vieții pentru fiecare care crede. – El lucrează în fiecare personal prin Cuvântul Său și prin Duhul Său, tot așa cum El va judeca pe fiecare care spre pierzarea proprie Îl respinge. Ce va spune El aceluia care înlocuiesc Cuvântul Său cu tradiția? În locul credinței în Dumnezeu introduc un „sacrament”, care să dea viața, spre dezonorarea mare a Domnului, dar pentru consolidarea funcției proprii. Gândesc ei că sunt un mediator între cei vii și cei morți? Aceasta este adevărată aroganță, dar nu credință, care dă onoare lui Dumnezeu.

Viața veșnică se găsește în Fiul lui Dumnezeu, Omul al doilea. Așa este învățătura principală a acestei scrisori, la care mai revenim încă o dată. Am auzit mai înainte de folosirea foarte impresionantă a sângelui și apei, care au curs din Hristos mort și care au avut ca urmare darul Duhului Sfânt. Viața veșnică, care se găsește în Fiul lui Dumnezeu, caracteristica principală a acestei epistole, este una din realitățile cele mai sublime ale întregii Sfinte Scripturi și de o importanță capitală pentru credincioșii zilelor noastre. Experiența ne-a arătat, ce sentințe au fost date de aceia care subminează acest adevăr și încearcă să-l întunece sub pretextul fără valoare, de a aduce adevăruri noi la lumină. Dar este vorba numai de ediții noi ale teoriilor lipsite de sens, folosite deseori de satan pentru scopurile lui viclene.

De aceea rămâne foarte important: «Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare». Căci ce este așa de bun, de înțelept, de sigur și satisface inima în măsura care o face mărturia lui Dumnezeu? El cunoaște tot adevărul, și ca Dumnezeu al oricărui har El a dat pe Fiul Său ca să ni-l facă cunoscut și să ne facă capabili să primim adevărul în puterea unei vieți noi. Totodată ca urmare a mântuirii, Duhul Său este puterea divină care ne face să savurăm acest adevăr și îl face cunoscut și celor ce sunt credincioși împreună cu noi. De aceea se înțelege importanța unui astfel de cuvânt cum este «mărturia lui Dumnezeu», care este mai puternică decât toate greutățile.

Această mărturie întreită a fost dată întregii omeniri prin moartea Aceluia care a golit complet paharul. Moartea Lui a dat naștere la o viață fără păcat pentru noi, ceea ce pentru El niciodată nu a fost nevoie. Această viață veșnică nu avea nevoie de fapte pentru sine însuși; starea noastră păcătoasă și moartea noastră spirituală au fost cele care au făcut necesară moartea Sa, prin care El a obținut victoria asupra oricărui rău spre gloriificarea lui Dumnezeu.

«Pentru că aceasta este mărturia lui Dumnezeu, pe care a mărturisit-o despre Fiul Său. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuși.» Domnul a spus lui Nicodim: «Voi nu primiți mărturia noastră.» Omul trebuie să fie născut din nou, altfel nu poate primi învățăturile divine. Numai credința în Cuvântul lui Dumnezeu îl face capabil să fie învățat de Dumnezeu.

Adunarea este rânduită să fie ca și Domnul Însuși un martor credincios și adevărat. Însă ea se afla deja atunci într-o stare în care mărturia ei nu era demnă de crezare. De aceea ce mângâiere permanentă este pentru cel credincios să aibă această mărturie, mărturia lui Dumnezeu, «în sine însuși»!

Prin har ne-a fost dată absolut indispensabilă «mărturia lui Dumnezeu». De aceea cât de arogant și câtă lipsă de credincioșie este când se cere sufletelor „să asculte de biserică”! Cuvântul lui Dumnezeu, care ne relatează despre chemarea Adunării în lumea aceasta, ne arată tot așa de clar că Adunarea va decădea sub diverse forme în dezordine. Este remarcabil că în cele două scrisori adresate lui Timotei ne sunt prezentate aceste două aspecte. În prima epistolă totul mai este încă în ordine, Adunarea reprezintă «stâlpul și temelia adevărului». În cea de-a doua epistolă dimpotrivă ea se află într-o stare de dezordine tristă. Însă Adunarea însăși nu este adevărul, de care creștinul trebuie să asculte și pe care trebuie să-l primească; ea este numai mărturia comună despre adevăr, așa cum fiecare credincios reprezintă mărturia personală. Atât Adunarea cât și creștinul sunt solicitați să primească ca adevăr numai Cuvântul lui Dumnezeu infailibil. Din a doua epistolă către Timotei știm că mărturia creștină a devenit asemenea unei case mari, care are vase de cinste și de necinste. Deoarece aluatul a fost tolerat și chiar sprijinită extinderea lui, în loc ca el să fie măturat conform cu 1 Corinteni 5, acum a devenit necesar să te curățești personal de răul înrădăcinat, pentru a fi un vas de cinste. Însă aceasta nu trebuie să conducă la izolare, ci trebuie să aibă loc în părtășie cu aceia «care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată».

Că solicitarea de „a asculta de biserică” este foarte departe de afirmația Scripturii, o găsim confirmată în ultima carte a Scripturii, în Apocalipsa. Acolo fiecare credincios fidel este solicitat să audă «ce spune Duhul Adunărilor», și nu ce spune Adunarea. Această solicitare este exprimată categoric în fiecare din scrisorile deschise ale Domnului adresate celor șapte adunări. De aceea, poate să fie ceva în contradicție mai mare cu gândurile Domnului decât o astfel de pretenție, de care se dă dovadă în zilele de decădere ale creștinismului?

Însă în orice stare s-ar putea găsi creștinătatea, Cuvântul lui Dumnezeu rămâne permanent adevărat și decisiv pentru creștini. «Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuși.» Un credincios ar putea să se găsească într-o țară în care nu poate savura nici o părtășie cu sfinții, unde nu are nici o ocazie să primească învățătură creștină și în care nu știe de existența vreunui creștin. Cu toate acestea Fiul lui Dumnezeu, în care el crede, va rămâne permanent Același pentru el. El va avea mărturia în sine însuși așa de sigură, ca și cum ar fi înconjurat de toate privilegiile creștine care se pot găsi pe pământ. Dacă are pe Fiul, el nu va fi dependent de cineva de pe pământ. Cât de nemărginit de înțelept și de îndurător este Dumnezeu, că ne-a dat această mărturie! Cât de mulți ar striga: Ce aroganță impertinentă! Însă Dumnezeu Însuși ne spune: «Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuși». Aroganța este mai degrabă în necredința care respinge această mărturie divină, căci în continuare se spune: «Cine nu-L crede pe Dumnezeu L-a făcut mincinos, pentru că nu a crezut mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu despre Fiul Său». Ar putea să fie ceva mai rău? Este deja destul de rău când omul se mîntuiește pe sine însuși, asemenea brahmanilor închipuiți, care afirmă despre ei înșiși că niciodată nu au păcătuit, și prin aceasta fac Cuvântul o minciună. Dar a face pe Dumnezeu mincinos este mult mai grav, și aceasta o face oricine respinge mărturia lui Dumnezeu despre Hristos, Fiul Său.

«Și aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viața eternă și această viață este în Fiul Său» (versetul 11). Poate o afirmație să fie mai clară și mai precisă? Dumnezeu ne-a dat – fiecărui creștin credincios – viață eternă, și această viață este în Fiul Său. Chiar și cel mai împietrit necredincios trebuie să se simtă apelat de certitudinea sigură, strălucitoare, pe care o oferă această credință și această mărturisire. Dacă s-ar gândi câtuși de puțin, atunci ar trebui să-și recunoască nenorocirea proprie. Dimpotrivă, ce pace are credinciosul prin posedarea Fiului lui Dumnezeu și a vieții eterne dăruite în El! Nu demult (aceasta înseamnă; în jurul anului 1900 – n. tr.) unii au vorbit mult despre aceea, că viața ar fi „în Fiul Său” și nu în noi. Această afirmație părea să le placă, pentru că din aceasta puteau trage concluzia pe care și-o doreau, și anume, că creștinul nu posedă viața eternă. De ce acest gând le-a pregătit bucurie este greu de înțeles, dacă

nu se are înaintea ochilor puterea orbitoare a dușmanului. Este trist să te gândești, că odinioară ei, așa cum îmi amintesc foarte bine, păreau să aibă bucurie de adevărul pe care ei astăzi îl tăgăduiesc. Nu este îngrozitor să răstălmăcești un loc din Scriptură în așa fel, că el contrazice un altul? Aici stă scris, că «această viață este în Fiul Său», deoarece Duhul voia să ofere credinciosului mângâierea că siguranța vieții eterne nu este dependentă de el sau de o altă creatură. Viața este în Fiul și prin aceasta este în siguranță de orice rău și de orice pericol. Pe credincios îl face fericit să știe că viața lui, această viață veșnică, este în Acela care este Izvorul nesecat, dar și Susținătorul divin al vieții împotriva oricărui șiretlic al lui satan. Da, începând de la mântuirea lui el poate să se bucure tot mai mult în părtășia cu Dumnezeu, Tatăl, ca subiect al dragostei și glorificării lui.

În Ioan 5,24 ne este asigurat cu aceeași certitudine, că noi posedăm această viață și Dumnezeu ne-a dat-o aici. Numeroase locuri din Scriptură mărturisesc că această viață este posesiunea noastră începând de la nașterea noastră din nou; ea este recunoscută de Duhul Sfânt ca fiind singura bază pentru activitatea Sa în noi și față de noi. Ca explicație ne putem referi la viața naturală. Viața pulsează în om de la creștet și până în vârful degetelor de la mâini și de la picioare. Aceste extremități însă nu sunt sediul vieții, și nici brațele și nici picioarele, care pot fi despărțite de corp, fără ca viața să fie nimicită. La Hristos însă nu există astfel de despărțiri de mădulare. Viața Sa – viața noastră nouă – este mult mai superioară decât viața naturală. Hristos este centrul vieții eterne; însă chiar și copilașii în credință posedă viața în totalitate și nu se vor pierde niciodată. Fericirea noastră constă în certitudinea, că această viață este în Fiul lui Dumnezeu. Prin aceasta viața fiecărui credincios este păstrată în siguranță și trezește deplină încredere. Însă să vrei din aceasta să deduci o dovadă, că credinciosul acum nu posedă viață eternă, aceasta mărturisește nu numai despre propria necredință, ci este și o folosire abuzivă a Cuvântului lui Dumnezeu.

«Cine Îl are pe Fiul are viața» (versetul 12). Viața nu poate fi despărțită de Fiul. Nimeni nu poate avea viața, fără să nu posede pe Fiul, care este Calea, Adevărul și Viața. El Însuși este Dumnezeu, care dă viața, și este și Fiul Omului, care a glorificat pe Dumnezeu și totodată este Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu mărturisește aceasta numai despre El, și despre nimeni altul. Credinciosul onorează pe Fiul prin credința în El și prin aceasta primește viața eternă. Necredinciosul Îl dezonorează și spre propria lui condamnare veșnică respinge darul vieții, va trebui însă să-și plece genunchii înaintea lui Hristos, când va fi înviat pentru judecată. Dacă viața ar putea fi despărțită de Fiul lui Dumnezeu și ar fi numai în noi în loc să fie în El, atunci ea ar putea fi expusă prejudiciului și decăderii. Dar deoarece ea este în Fiul lui Dumnezeu, rămâne neatinsă și nepieritoare. În felul acesta posedăm viața și avem totodată mărturia Cuvântului Său despre această posesiune. Orice lucrare bună, orice sentiment curat, orice slujire adevărată și orice adorare plăcută lui Dumnezeu curge din viața eternă prin puterea Duhului. Este imposibil ca un creștin să placă lui Dumnezeu și Tatălui Domnului Isus fără acțiunea vieții eterne. Deoarece viața s-a arătat în Persoana Fiului, Tatăl Își are bucuria în faptul că noi o posedăm; El respinge orice altă viață. Căci această viață își găsește bucuria să cunoască pe Tatăl și pe Fiul sub călăuzirea Duhului Sfânt, să adore și să glorifice în slujire.

Fie ca nimeni să nu treacă cu vederea celălalt aspect serios: «Cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața». Dacă vreun necredincios va citi aceste rânduri, atunci te rog insistent: Ia seama la tine! De ce să te pierzi veșnic? De ce vrei să respingi dragostea lui Dumnezeu arătată în trimiterea și darea la moarte a Fiului Său? De ce vrei să-L respingi pe Cel care a îndurat moartea pentru tine? El ți-a dovedit permanent numai bine, în timp ce tu până acum pentru Numele Său nu ai avut decât desconsiderare, repulsie și dispreț. Crede ce îți spune Dumnezeu despre Fiul Său! Dacă crezi în El, atunci ai voie să-L ai. Este imposibil să ai pe Fiul lui Dumnezeu și să nu posezi viața eternă. Dar «cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața». Pe cât este de adevărat pe atât este de îngrozitor, că necredinciosul «nu va vedea viața». În Ioan 3,35 citim: «Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate în mâna Lui. Cine crede în Fiul are viața eternă; și cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el».

Înainte de a încheia vreau să mă refer la două lucruri remarcabile și importante. Primul este grija cu care în capitolul întâi al acestei epistole este prezentată pentru noi, ușor de priceput, viața eternă în Cuvântul vieții, în Fiul lui Dumnezeu. Apostolul Ioan s-a referit detaliat în capitolele 3, 5, 6 și 10 ale evangheliei sale la Domnul, ca la Acela care dă viață eternă celui care crede. Aici însă El începe cu Cuvântul Însuși ca viața eternă, fără ca mai înainte să spună ceva despre felul cum aceasta ne va fi făcută cunoscut. Cu toate acestea această comunicare a vieții era un adevăr bine cunoscut înainte de redactarea epistolei. De aceea era intenția divină plină de binecuvântare de a sluji destinatarilor în felul acesta, prin aceea că acum nu se va spune nimic despre primirea vieții, cu toate că adevărul era cunoscut scriitorului și credincioșilor. Se pare că aici se urmărește scopul de a prezenta mai întâi pe Hristos, pentru ca sufletele noastre să se poată bucura de El ca viață veșnică aflată la Tatăl în părtășie divină, care apoi ne-a fost revelată în toată desăvârșirea ei, atunci când El a apărut aici ca Om între oameni. Ce mare pierdere ar fi fost, dacă noi n-am fi avut această prezentare obiectivă a vieții veșnice, care constituie tema prețioasă a evangheliei după Ioan! În epistola de față am fi găsit numai învățătura teoretică, dacă Persoana lui Hristos nu ar fi punctul de plecare și temelia a toate. Scriitorul ajunge numai succesiv să se exprime clar cu privire la comunicarea făcută nouă despre viața veșnică. Aici în capitolul 5 avem efectiv singurul loc unde la sfârșitul învățăturilor despre viața veșnică se tratează clar această latură, în timp ce începutul epistolei arată revelarea obiectivă a vieții în Hristos.

Și punctul al doilea este foarte important. Dacă există o parte a Sfintei Scripturi, care prezintă mai mult decât toate celelalte Scripturi viața veșnică în Hristos și în aceia care prin har sunt ai Lui, atunci cu siguranță este evanghelia după Ioan și prima epistolă a lui Ioan. Însă în ambele nu găsim amintit botezul creștin și nici Masa Domnului. Ele se ocupă mai mult decât toate celelalte evanghelii și epistole cu viața veșnică în toată plinătatea și puterea ei, așa cum ea este prezentă în Isus, Fiul lui Dumnezeu. Totodată ele atestă mai mult decât toate celelalte Scripturi comunicarea acestei vieți la credincioși. Niciuna din aceste două părți ale Scripturii nu se ocupă cu instaurarea botezului creștin, de care toate denomiunțile de credință deviate de la adevăr, din răsărit și din apus, din cele mai vechi timpuri și până în zilele noastre, vor să lege viața veșnică. Chiar dacă prezbiterienii de exemplu în opoziție cu celelalte orientări în învățătura lor fac efectul dătător de viață al botezului dependent de predestinare, totuși și ei consideră obținerea vieții veșnice pe baza botezului rânduit divin. Punctul de vedere al bisericii scoțiene este în această privință tot așa de clar ca și acela al lui Calvin pentru reformații din toată lumea, în timp ce Luther a mers tot așa de departe, dacă nu chiar mai departe.

Dacă însă botezul creștin ar fi cu adevărat mijlocul de dăruire a vieții pentru sufletul omenesc, așa cum învață tradiția bisericească dintotdeauna, cum se explică atunci că el nu este niciodată amintit în acele scrieri ale Bibliei, care se ocupă cel mai mult cu viața veșnică și cu primirea ei? Ele o fac exclusiv sub forma, că mijlocirea vieții este o activitate divină directă a Duhului Sfânt, pe care Hristos o descopere credinței prin folosirea Cuvântului. Trebuie spus clar, că este o greșeală evidentă să atribuim expresiei «apă» din Ioan 3,5 și din 1 Ioan 5,6 și 8 înțelesul de botez. Apostolul lasă total la o parte practicile creștine, ca să se ocupe cu adevăruri vitale cu consecințe veșnice. El amintește numai în treacăt în Ioan 4,1 și 2 botezul ucenicilor în timpul când Domnul nostru Își făcea lucrarea pe pământ. Cu această ocazie el remarcă cu grijă, că Domnul Însuși nu a botezat, cu toate că El este Acela care înviază morții. În afară de aceasta botezul înainte de moartea și învierea Domnului s-a diferențiat așa de mult de dispoziția Lui de a boteza, dată după învierea Sa, că credincioșii, care au primit primul botez, au fost botezați încă o dată de către marele apostol al păgânilor cu botezul creștin (Faptele Apostolilor 19,5). Însă Pavel a mulțumit lui Dumnezeu, că el a botezat puțini în Corint și a explicat, că Hristos nu l-a trimis să boteze, ci să vestească Evanghelia (1 Corinteni 1,14.17). El scrie corintenilor, că el i-a născut în Hristos Isus prin Evanghelia (1 Corinteni 4,15). Dacă noi credem Cuvântul lui Dumnezeu, atunci va trebui să recunoaștem, că botezul se face în realitate pe moartea lui Hristos, așa cum arată clar Romani 6. El nu are a face cu mijlocirea vieții veșnice sufletului care se află în somnul morții păcatului.